

ZÁVER

Cieľom tejto práce bolo preskúmať inštitút predzmluvnej zodpovednosti ako vo svetle zahraničných jurisdikcií, tak aj v rámci historickej úpravy súkromného práva, ktoré platilo na českom území a následne sa pokúsiť o jeho systematické zaradenie v českom práve.

Ničmenej, mojou snahou bolo predovšetkým dospieť k zisteniu, či je možné dovodiť z českého práva existenciu inštitútu predzmluvnej zodpovednosti bez jeho explicitného zakotvenia v súčasnosti platných kódexoch súkromného práva tj. v občianskom a obchodnom zákonníku a v tejto súvislosti tiež zhodnotiť úpravu predzmluvnej zodpovednosti v návrhu nového občianskeho zákonníka.

Za týmto účelom som skúmala predovšetkým právnu úpravu inštitútu predzmluvnej zodpovednosti v právnom poriadku Nemecka, Rakúska, Švajčiarska, Francúzska a právnu úpravu obsiahnutú v Rakúskom všeobecnom občianskom zákonníku, v znení z r. 1936.

Štúdium historicky významných prameňov poukázalo na skutočnosť, že v prípade predzmluvnej zodpovednosti ide o inštitút, ktorý bol výslovne upravený v rámci právnych predpisov platných počas éry prvej československej republiky a mal podobu civilného deliktu. Všeobecný zákonník občiansky z r. 1811 v znení platnom v roku 1936, postihoval v ust. par. 869 ABGB v spojitosti s ust. par. 874 ABGB ako zvláštny civilný delikt culpa in contrahendo, jednanie pri kontraktácii, ktorého výsledkom bola neplatná zmluva, „podvodné zvedenie k zmluve a taktiež „spôsobenie zmluvy neodôvodnenou bázňou.“

Zo štúdia zahraničného práva vyplynulo, že národné jurisdikcie dotčených štátov ponímajú predzmluvnú zodpovednosť jednak ako druh zodpovednosti deliktuálnej, ktorá vzniká na základe porušenia „predzmluvných povinností“ uložených zákonom (Francúzsko), alebo medzi kontrahentmi konštituujú záväzkový vzťah, pričom Nemecko upravuje výslovne v ust. par. 311 BGB predzmluvné vzťahy ako druh vzťahov právnych a Rakúsko a Švajčiarsko dospievajú k obdobnému výsledku za použitia analógie a aplikácie princípov, zejména princípu dobrej viery.

Vychádzajúc z týchto poznatkov som následne preskúmala obe tieto varianty vo svetle občianskeho a obchodného zákonníka a dospela som k záveru, že i keď by bol podľa českých právnych noriem teoreticky možný vznik záväzkového vzťahu v predzmluvnom štádiu, problematickými sa javia možnosti praktickej aplikácie tohto konceptu a za týchto okolností je jedinou schodnou variantou pripustiť vznik záväzku k náhrade škody z dôvodu porušenia právnych povinností špecifikovaných v zákonníku občianskom a obchodnom.

Tento záver korešponduje aj s tým, ako na túto problematiku nazerá Najvyšší súd ČR, ktorý sa v rámci svojej judikatúry vyjadril k otázke predzmluvnej zodpovednosti, pričom judikoval, že povinnosť, ktorá by mohla vyplývať z porušenia pravidiel v predzmluvnom štádiu nemá zmluvnú povahu.

Na základe tejto úvahy som podrobila analýze ustanovenia občianskeho a obchodného zákonníka, a navrhla riešenia, ktoré by mohli pokrývať základné skutkové podstaty prichádzajúce do úvahy podľa praxe zahraničného práva.

Dospela som k zisteniu, že stávajúca právna úprava obsiahnutá v obchodnom a občianskom zákonníku relatívne komplexne pokrýva všetky formy škodlivého jednania, ktoré sú v zahraničí postihované.

Konkrétne ide o ustanovenia §49a OZ, 42 OZ, 268 ObchZ, ktoré ukladajú kontrahentom rozsiahle informačné povinnosti, ďalej par. 271 ObchZ, u ktorého ide o kogentnú úpravu predzmluvnej zodpovednosti, ktorá má zamedziť zneužitiu dôverných informácií počas kontraktačných jednaní a konečne ust. par. 415 OZ, ktorý vyjadruje povinnosť každého *„dodržovať nielen povinnosti prevzaté zmluvne, ale aj bez konkrétneho stanoveného pravidla chovania, a počínať si natoľko obozretne, aby nevznikla škoda.“* V prípade, že škoda vznikne v dôsledku jednania contra legem, ktorým bude bezdôvodné ukončenie zmluvných rokovaní alebo zahájenie zmluvy bez skutočného úmyslu kontrahovať, použije sa ust. § 415 občianskeho zákonníka.